

Sygn. akt VI GC 236/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca SSR Grażyna Krywiel-Markiewicz

Protokolant st.sekr.sąd. Kamilla Pszczółkowska

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2016 roku w Słupsku

na rozprawie sprawy

z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego (...) Nr 211 z siedzibą we W.

przeciwko J. L.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VI GC 236/15 upr

UZASADNIENIE

Powód – Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) nr 211 we W. reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, dnia 24 marca 2015 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. L. kwoty 4.781,85 zł z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu tytułem niespłaconej kwoty z zawartej z (...) S.A. umowy bankowej.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany był zobowiązany do zwrotu kwoty pieniężnej otrzymanej od (...) S.A. Pomimo upływu wyznaczonego terminu pozwany nie dokonał zapłaty, wobec czego (...) S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności.

Pozwany – J. L. złożył odpowiedź na pozew, która została na podstawie art. 207§ 7 k.p.c. zwrócona. Na rozprawie powód wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 kwietnia 2004 r. pozwany zawarł z (...) S.A. umowę bankową o numerze (...) - (...) -270-11, na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązany został do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie.

bezsporne

Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (...) nr 211 umową sprzedaży wierzytelności z dnia 9 czerwca 2009 r. nabył od (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wierzytelność wobec

J. L.. Następnie pismem z dnia 18 lutego 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.806,06 zł do dnia 25 lutego 2015 r.

dowód: wyciąg z ksiąg rachunku k. 7, umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikiem k. 8-16, wezwanie do zapłaty k. 17-18.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Analizując przedstawione do pozwu dokumenty stwierdzić należy, że potwierdzają one skuteczność dokonanego przelewu wierzytelności.

Strona powodowa wystąpiła o zapłatę należności, którą w 2009 r. nabyła od cedenta (...) S.A.

W sprawie bezspornym było, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę bankową, w ramach której powstało niewuiszczone do chwili obecnej zobowiązanie.

Spornym było, czy roszczenie powoda jest zasadne, gdyż pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Z przedstawionych przez powoda dowodów jednoznacznie wynika, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę w dniu 11 kwietnia 2004 r. Powód zaś zawarł z (...) S.A. umowę sprzedaży wierzytelności w dniu 9 czerwca 2009 r. Według twierdzenia powoda zawartego w pozwie pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek, w wyniku czego pierwotny wierzyciel wezwał pozwanego do zapłaty, zastrzegając, że w razie niespełnienia świadczenia wierzytelność zostanie przelana na powoda. Brak zapłaty ze strony pozwanego spowodował zawarcie w dniu 24 czerwca 2009r. umowy przelewu. W tej sytuacji przyjąć należało, że roszczenie było wymagalne co najmniej w tej dacie.

W myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Spostrzeżenie powyższe miało w niniejszej sprawie takie znaczenie, że to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że nie doszło do przedawnienia wierzytelności, czego nie uczynił.

Zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że zarzut przedawnienia roszczenia, podniesiony przez powoda, jest uzasadniony, bowiem od momentu wymagalności roszczenia do dnia wniesienia pozwu do Sądu upłynął wskazany w przepisie art. 118 k.c. trzyletni termin przedawnienia – pozew został wniesiony do Sądu po ponad 5 latach od dnia zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności.

Dlatego też, wobec uwzględnienia zarzutu przedawnienia, Sąd – na podstawie art. 117 § 2 k.c. – orzekł jak w sentencji wyroku.